

A Prelátus 2008. februári levele

Februári lelkipásztori levelében a Prelátus arra buzdít, hogy optimistán és a megtérés iránti vágygal a szívünkben közeledjünk a Nagyböjthöz, hogy osztozni tudjunk Isten örömében.

2008.02.09.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A küszöbön áll Nagyböjt, az az időszak, amelyben az Egyház jó

anyaként fáradhatatlanul emlékezteti gyermekeit arra, hogy szükségünk van rá, hogy újra megtérjünk Istenhez, helyrehozzuk, amit meg kell változtatni az életünkben. Amint hasonló körülmények közepette a Pápa is emlékeztetett rá, **„az evangéliumi megtérés folyamata nem szorítkozhat az év egy adott időszakára: mindennapi útról van szó, amelynek létezésünk teljes tartományát, életünk minden napját fel kell ölelnie”.**[1]

A hamvazószerdai liturgikus szertartás során a pap – mialatt hamuval meghinti a híveket - az egyik választható formula szerint a következő szavakkal intéz hozzájuk önvizsgálatra való sürgős felhívást: *Emlékezzél, ember, hogy por vagy és porrá leszel*[2]. Ez nagyon kifejezően emlékeztet arra, hogy halandó lények vagyunk. Elérkezik majd a pillanat, amikor az Úr színe elé idéz minket.

Megítéli gondolatainkat, szavainkat és tetteinket, és kiszabja azt a jutalmat, amelyet életünkkel kiérdemeltünk: a dicsőséget, a tisztulást vagy a kárhozatot.

E valóság megfontolásának nem megrémisztenie kellene bennünket, hanem éppen arra ösztönöznie, hogy érezzünk bánatot hibáink felett, határozzuk el, hogy megjavulunk, és hogy örömmel nézzünk a Szentháromsággal való végső találkozás elébe. Amint a Szentatya is emlékeztet legutóbbi enciklikájában: **„a legrégebbi időktől fogva az utolsó ítélet kilátása befolyásolta a keresztények mindennapjait, mivel azt olyan kritériumnak tekintették, amely alapján élték evilági életüket, a lelkiismeretükhöz szóló felszólításnak, ugyanakkor Isten igazágába vetett reménynek is.”**[3]

Ezt hangsúlyozza a hamvazás szertartása során választható másik formula: *Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban*[4]. Bűnösök vagyunk, szükségünk van Isten megbocsátására. Ezért arra vagyunk meghívva, hogy mély változáson menjünk át, hogy földi életünk folyásának új irányt adjunk: az Istennel való örök boldogság felé törekvést. Azt szeretném, ha e szavakban derűlátó módon egy arra való meghívást látnánk, hogy nap mint nap jobbra váljunk. Ha kitartóan küzdünk e téren, az isteni Bíró ***velünk szemben nem egy a szó rideg értelmében vett „bíró” lesz. Egész egyszerűen csak Jézus***[5] ***lesz az***, a „mi” Jézusunk: egy megbocsátó Isten.

Elmélkedjünk Szent Josemaría szavain: ***„Nem csodálatos, ahogy Isten gondoskodik rólunk és mindig kész meghallgatni minket, ahogy vár arra, hogy az ember***

beszéljen? Mindig hall minket, de most különösen. A szívünk készen áll, és elhatároztuk, hogy megtisztulunk. Ő hall minket és nem fogja elengedni a füle mellett egy „alázatos és töredelmes szív” kérését (Zsolt 50,19).[6] Az

Anyaszentegyház bölcs pedagógusként újra meg újra a szemünk elé hozza ezen alapvető gondolatokat, hogy így azok mélyen bevésődjenek az értelmünkbe és ne felejtsük el őket. Nagyböjt kezdetén – mialatt a pap a hamvazószerdai szertartást végzi – az Egyház egy reményteljes énekre hív minket: *Bűnbánati ruhát öltünk, hamut hintsünk fejünkre. Böjtöljünk és könnyes szemmel boruljunk az Úr elé, végtelen nagy irgalmában megbocsátja bűneinket Istenünk.*[7]

Minden évben felidézzük, hogy a Nagyböjt szelleme három hagyományos gyakorlatban foglalható össze: imádság, bűnbánat

és irgalmassági cselekedetek. Az elmúlt években arra buzdítottalak benneteket, hogy elmélkedjetez ezekről a Nagyböjt alatt. Most különösen a bűnbánati lelkületre szeretnék összpontosítani, amelynek – bánattal és az isteni kegyelmébe kapaszkodva – arra kell indítania, hogy engeszteljünk a saját bűneinkért és az egész emberiség bűneiért.

Joel próféta bűnbánati felhívása - *térjetez vissza hozzám teljes szívetekből* – kapcsán, amelyet a liturgia Nagyböjt kezdetén elénk állít[8], Szent Jeromos így ír: „Belső bűnbánatod mutakozzon meg böjtben és bűnbánó könnyekben. Ha most böjtölsz, később jóllaksz; ha most sírsz, később nevetni fogsz; ha most panaszkodsz, később megvigasztalódsz... Ne legyenek kételyeid a megbocsátással kapcsolatban, mert nem számít, milyen nagyok voltak a bűneid, Isten

irgalmának nagysága biztosan megbocsátja sok bűnödet.”[9]

Először is engeszteljünk saját hibáinkért. Mindannyian részesültünk a keresztség ajándékában, amely által Isten gyermekei és Krisztus Titokzatos Teste, az Egyház tagjai lettünk. Nem logikus hát, hogy teljes lelkünkkel kell válaszolnunk erre a hatalmas szeretetre? Mindazonáltal be kell látnunk, hogy gyengeségünkből adódóan gyakran nem teljesítjük Isten akaratát, vagy legalábbis nem válaszolunk Szeretetére olyan gyorsan és nagylelkűen, mint ahogy azt jogosan elvárhatná tőlünk. Mennyire fáj az Atyánknak azt látni, hogy oly sok keresztény elfeledkezik istengyermeksége nagyságáról és méltóságáról! Magunkévá tehetjük szavait. **„Reagálj. - Hallgasd, mit mond a Szentlélek: „Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissentutique" - ha**

***ellenségem szórna rám átkot, nem
lepne meg, s könnyen elviselném.
De hogy te... „tu vero homo
unanimis, dux meus, et notus
meus, qui simul mecum dulces
capiebas cibos” - te, ki velem egyet
akartál, apostolom és bizalmasom
voltál, aki velem együtt édes
ételeket ettél!”[10]***

Leányaim és fiaim! Anélkül, hogy
valaha is elveszítenénk a békénket,
ismerjük be egyenesen bűneinket és
hibáinkat. Isten az Atyánk és nagyon
is az, mindig készen áll, hogy újra
átöleljen minket. Fordítsunk nagy
gondot mindennap a lelkiismeret-
vizsgálat pillanataira –
aggályoskodás nélkül, de kifinomult
lelkiismerettel -, hogy a Szentlélek
világosságával felfedezzük, mi ment
jól, mi rosszul, mit tehattunk volna
jobban. Ha jó dolgokat látunk,
legyünk őszintén hálásak; ha a
hibáinkat látjuk, kérjünk Tőle
gyermekeként bocsánatot. És a

lelkiismeret-vizsgálatot mindig – szeretetből fakadó - bűnbánattal és egy konkrét elhatározással fejezzük be, amely talán kicsi, de amely a benső növekedésre való komoly vágyból fakad.

Így amikor a bűnbocsánat szentségéhez járulunk, felkészültek leszünk és több lelki jóval gazdagodunk. Tudatában vagyunk annak, hogy amikor lelkiismeret-vizsgálatot végzünk – amely mélyen gyökerező keresztény hagyomány -, Isten szemei előtt nyitjuk meg a lelkünket? Tisztában vagyunk azzal, hogy Isten kész kegyelmét adni nekünk, hogy mi jobban szeressük Őt?

Az Egyház ajánlotta és továbbra is ajánlja a gyakori szentgyónást. A személyes megszentelődés ezen eszköze nélkül nagyon nehéz – ha nem lehetetlen – a keresztény élet magas fokára eljutni; hát még akkor,

ha a minket körülvevő környezet oly sok alkalmat kínál, hogy távolabb kóboroljunk Istentől. Sosem fáradok bele arra buzdítani benneteket, hogy nagyfokú és széles *apostolkodást* folytassatok *a szentgyónás terén*. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy pusztán az emberi tisztelet vezessen minket. Tápláljuk barátainkban, rokonainkban és kollégáinkban a buzgalmat, hogy ők is segítsenek azoknak, akikkel kapcsolatban állnak.

Mondjátok el mindenkinek – a rajtatok látszó meggyőződés által is -, hogy ki kell használniuk a Nagyböjt kínálta bőséges kegyelmeket, hogy mélyen megtisztítsák lelküket és felfedezzék, vagy fokozzák bensőséges kapcsolatukat Istennel. Béke és nagyobb boldogság tölti majd el őket, hiszen senkinek nincs nagyobb öröme annál, mint aki Isten leányának vagy fiának tudja magát. Javasoljuk nekik, hogy rendszeresen

járuljanak az „öröm szentségéhez”, ahogy az Atyánk nevezte.

Említettem azt is, hogy szükség van a mások bűneiért való engesztelésre is. Ez azonban nem azt jelenti, hogy nekünk kell nagy tetteket végbevinnünk. Urunk már megtette azt azzal, hogy meghalt értünk a kereszten. De azt akarja, hogy egyesüljünk megváltó áldozatával az életünkkel együtt járó kis önmegtagadások és vezeklések által:egy betegség kellemetlenségei, félreértések mások részéről, munkabeli nehézségek, egy nagy lelkesedéssel kidolgozott terv kudarca... Ahhoz, hogy a személyes megszentelődésünk folyamatának részét képező bosszúságokat humorosan fogadjuk el, jó, ha – különösen a Nagyböjt alatt – nagylelkűen felajánlunk további kis önmegtagadásokat az evés, az ivás, a kényelem, a pihenés és kikapcsolódás terén, mivel ezek még jobban

egyesítenek minket Krisztus keresztjével és felkészítenek arra, hogy a Húsvét számunkra még gyümölcsözőbb legyen.

XVI. Benedek nemrég emlékeztetett mindenkit arra, hogy cselekedeteink örökérvényűek. Így fogalmazott reményről szóló enciklikájában:
„Korábban létezett egy olyan áhítatgyakorlat – ma talán már kevésbé gyakori, de nem is olyan rég még meglehetősen elterjedt volt -, amely abból áll, hogy „felajánljuk” napi kis nehézségeinket, a minket állandóan eltaláló zavaró „szúrásokat”, amelyek így értelmet kapnak.”^[11] És a Pápa – arról panaszkodva, hogy sokan, úgy tűnik, elfeledkeztek az Isten iránti szeretet e kis jeleiről – hozzátette, hogy az áhítatos lelkek a napi bosszúságok felajánlása révén **meg voltak győződve róla, hogy e kis nehézségeket be tudták illeszteni**

**Krisztus nagy „könyörületébe”,
hogy így azok bizonyos módon
részévé váltak a könyörület nagy
kincstárának, amelyre az emberi
nemnek oly nagy szüksége van.[12]**

Majd így folytatta: **„talán meg
kellene fontolnunk, hogy mi is
felelevenítsük ezt a gyakorlatot”.**
[13] Továbbítom nektek ezt a kérdést,
hogy ti is mindannyian
elgondolkodjatok rajta és
felfedezzétek a **„rejtett és csendes
áldozat”**[14] értékét, és
visszhangozzátok azt a körülöttetek
élők fülébe.

Amint azt minden hónapban teszem,
most is arra kérlek benneteket, hogy
kapcsolódjatok szorosan a
szándékaimhoz. Most különösen a
romániai és indonéziai állandó
apostoli munka kezdeteiért. Már
folyamatban vannak a konkrét
lépések, melyek segítségével – ha
Isten is úgy akarja – ebben az évben
elkezdődhet. És imádkozzatok

továbbra is a Pápáért és a szándékaiért, közöttük a keresztények egységéért, amely fontos helyet foglal el és amelynek kiindulópontja a katolikusok közötti mélyebb és természetfölöttibb egység.

Arra is kérlek benneteket, hogy mindennap imádkozzatok a betegekért. Urunk bőséges kincessel árasztott el minket azáltal, hogy oly sok szenvedőről gondoskodhatunk. Amint Urunk is azokat kereste, akik szenvedtek, hogy meggyógyítsa és megvigasztalja őket, azt szeretném, ha mi is mindannyian arra törekednénk, hogy gazdagabbá váljunk e szeretettel, e hiteles szeretettel azáltal, hogy gondoskodunk azokról, akiknek szükségük van rá.

Itt az ideje, hogy befejezzem ezt a levelet, de arra még megkérlek benneteket, hogy imádkozzatok

szeretett Don Álvaroéhoz, aki
február 19-én ünnepelte a névnapját.
Kérjük tőle, hogy járja ki nekünk
Urunknál a bőséges testvéri szeretet,
hogy a Műben mindenki – minden
pillanatban, és még inkább akkor, ha
valaki beteg – erőteljesen
megtapasztalja, hogy az Opus Dei egy
család, egy igazi család, amelyben
örömmel adjuk oda magunkat a
többiekért.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. február 1.

[1] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatás, 2007. február 21.

[2] RÓMAI MISEKÖNYV:
Hamvazószerda, a hamu megáldása
és a hamvazás (ld. *Ter* 3,19)

[3] XVI: BENEDEK: *Spe salvi* kezdetű enciklika, 2007. november 30., 41

[4] RÓMAI MISEKÖNYV:
Hamvazószerda, a hamu megáldása és a hamvazás (ld. *Mk* 1,15)

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 168

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* (Krisztus jár előttünk), 57

[7] RÓMAI MISEKÖNYV:
Hamvazószerda, antifónák a hamvazás alatt (ld. *Jo* 2,13)

[8] Ld. RÓMAI MISEKÖNYV:
Hamvazószerda, Olvasmány (*Joel* 2,12)

[9] SZENT JEROMOS: *Joel próféta könyvének magyarázata* II, 12-13

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 244

[11] XVI. BENEDEK: *Spe salvi*, 40

[12] Ugyanott

[13] Ugyanott

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 185 és
509

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2008-februari-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-februari-levele/)
(2025.08.06.)